

Tönköl József

Sírásba fulladt hanggal

Csillag se gyúlt ki érted, csak füst szakadt venyigevárakra,
nem feledted el a küzdők és az elnémultak seregét,
vesére tipró vállatókat, az idegenek tetteit,
macskamézbe harapó nőket, akik olyan nagyon szerettek,
sírásba fulladt hanggal az egykor virágzó falut,
föladott táviratokat, az üllön izzó hidegre kalapált kaszát,
sem azt, mi fogott minket egymás sorsához,
az volt az április, a tavasz folytatása szavakban,
s a meszelők, mint a mész, megtapadtak a vályogfalakon,
milyen ijesztő, hogy távol akarsz lenni rózsekötegektől,
mocsártól, jeges víztől, ajtóktól és széttört ablakoktól,
de az a nap még itt van, utcákban, deszkaoromzatokban,
kivasalt inged is vérzik a fal előtt, a fal alján, mint a csalán,
ég a pajta repedezett testében a hó, bezárt madár szeme,
égnék rosták, kazlak, harangok, székek és hasas hordók,
hozzám már csak az udvaron kóválygó hamu térhet haza,
kihajtott tehének dulakodása az árokparton,
szarvak szorítása, összecsapások s megint összecsapások,
délutánra véres homlokok ege a csönd, feszül sötéten,
megadod magad a csontjaidba bűvő félelemnek,
és lemennek a szekerek a rétre, hogy szénát hozzanak föl,
a kerékkötő láncok csikordulása egyszerre elhal,
belemerülnek a part homokjába nyomórudak és kötelek,
és esők és gömbvillámok, s magadra ismersz,
csatavesztéseidre, honfoglalásaidra,
milyen ijesztő, hogy indulsz szentiváni bogarakat gyűjteni,
mikor vendéged haláloed napját, óráját, percét kimondja,
a bor megfagy, szétrepesztí a hordókat, szétveti a hegyet.

TÖNKÖL JÓZSEF (1948) Győrött élő költő, újságíró. Utóbbi könyve *Ne kaszáld a szénát, golya!* (2015).